

"M...mẹ?"

"Dạ! Chào Phu Nhân"

Đám đàn em của Minh Khang vội vàng, đứng ngay ngắn cúi đầu chào khi thấy mẹ hân đột nhiên xuất hiện tại bệnh viện.

"Còn nhớ bà già này là mẹ sao?" Quý bà thanh lịch, trên người toát lên sự sang trọng, khuôn mặt hơi giận hằm hồ đi lại chỗ đưa con nghịch tử

"Sao mẹ lại ở đây? Không phải mẹ đang ở Pháp sao" Minh Khang ngạc nhiên, chất giọng khàn khàn, lúng túng hỏi

"Thấy bà già này làm con không vui? Nếu ta không về sao biết được con làm ra chuyện tàn nhẫn vậy với con ruột của mình"

"Nếu con còn xem ta là mẹ thì không được đụng đến cháu nội của ta lẫn con bé Uyên Khanh nghe rõ chưa"

"Chuyện này" Minh Khang định chống đối nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đáng sợ của mẹ mình, thì vội ngưng câu nói hạ giọng nhỏ xuống

"Được! Con biết rồi"

Mẹ hân nghe xong ngoảnh mặt, không thèm đếm xỉa đến hân, nhìn qua vị bác sĩ trẻ cất giọng nói thêm.

"Chuyển con bé Uyên Khanh qua phòng Vip cho tôi. Tôi muốn chính tay chăm sóc hai mẹ con nó"

"Dạ! Phu nhân" vị bác sĩ cung kính cúi đầu nói

Tại phòng chăm sóc Vip. Cô ngủ say suốt hai tiếng đồng hồ do trong người bị tim thuốc mê lúc cấp cứu

Tỉnh dậy người cô có cảm giác đau nhức, cơ thể nhỏ nhắn vươn mình cọ quây một chút thì nghe một giọng nói nhẹ nhàng dịu dàng truyền đến

"Còn đau, thì đừng cử động Uyên Khanh không sẽ ảnh hưởng đến cái thai"

Cô ngạc nhiên quay lại nhìn, Uyên Khanh hơi hoang mang khi đứng trước mặt cô là một người phụ nữ rất sang trọng quý phái nở nụ cười tươi nhìn cô, rất ân cần, rất ấm áp, cô cảm nhận được sự bình yên. Đôi môi nhỏ xịu, máp máp cất giọng

"Bác? Bác là?"

"Bác là bà nội của em bé trong bụng con"

"Vậy hóa ra bác là mẹ của Minh Khang ạ" nhắc đến tên hân giọng cô nhẹ xuống nỗi buồn cùng sự tức giận hiện lên

"Thôi! Con đừng nhắc đến tên hư đốn đó nữa lại làm tâm trạng không vui"

Mẹ hần bước đến, chầm chậm ngồi xuống chiếc ghế, đưa tay vuốt vuốt mái tóc của Uyên Khanh thở dài nói. Cô nghe thế cười cho qua chuyện, rồi không nói gì nữa

“Uyên Khanh này? Từ nay bác sẽ chăm sóc hai mẹ con, cho đến lúc con sinh ra cháu nội của bác”

“Dạ! Cháu cảm ơn bác, nhưng...sao bác lại biết chuyện này”

“À! Chẳng là mấy hôm trước có một nữ người làm trong nhà thằng Khang đã gọi điện báo cho bác biết chuyện động trời này”

“Nghe được bác liền đặt vé máy bay về đây. Lúc vừa về đến nhà nó bác lại nghe tin nó đẩy ngã con phải nhập viện nên bác đã vội vã đến”

“Thằng con hư đốn đó nó thật sự không còn lương tâm nữa rồi, nên con đừng để bụng nha Uyên Khanh”

Mẹ hần ghen ngào nắm lấy đôi bàn tay của cô, Uyên Khanh nghe vậy, gật đầu dạ, rồi cũng không nói thêm gì? Cô hi vọng có mẹ hần giúp đỡ thì cô có thể giữ được đứa bé này

Một tuần sau đó mẹ hần luôn túc trực chăm sóc cho cô rất tận tình. Hần muốn vào nói chuyện với cô đều bị mẹ hần đuổi ra đến cả nhìn mặt cô hần còn không thể

Hôm nay cô được xuất viện về nhà. Mẹ hần bắt hần đến đón, đưa cả hai về biệt thự của Minh Khang

Đến nơi mẹ hần dịu dàng dìu Uyên Khanh đi vào trong

“Chào phu nhân! Chào thiếu gia chào tiểu thư” đám người làm lễ phép cúi đầu

“Chuẩn bị phòng mới cho Uyên Khanh để con bé gọn vào nghỉ ngơi” mẹ hần quay sang nhìn một cô người làm trong nhà ra nói

“Dạ! Phu...(Không cần)”

Cô người làm chưa kịp nói hết câu hần đã chen ngang lời

“Cô ta ở phòng nào cũng được không cần phải chuẩn bị phòng sạch sẽ làm gì”

“Mà để cô ta ở nhà kho càng tốt. Ở đây tôi là chủ các người cứ thế làm theo”

Minh Khang, liếc mắt nhìn qua chỗ Uyên Khanh, đang đứng kế bên được mẹ hần bảo vệ, cay đắng nghĩ rằng nói, loại phụ nữ này không đáng được hần quan tâm đối xử tốt.

“Vậy hãy để ta cùng con bé Uyên Khanh ở dưới nhà kho luôn đi”

“Mẹ à...”

“Thôi được rồi mẹ tôi nói sao các người cứ thế mà làm”

Hần nói xong, hần găm lên, dứt tay vào túi quần khó chịu bước đi thẳng vào trong thư phòng đọc sách

“Con còn phải chịu thua mẹ dài dài” Mẹ hần cười mỉm nghĩ thầm.